

Віання часу

Євген Дудар

Умерла лебедиця. Зоставила лебедю чорний смуток.

— Може, його зачинити в клітці? — радився директор зоопарку.— Щоб не покінчив життя самогубством... Шкода птаха...

— Нечесно, — протестував зоолог.— Смуток втрати подруги й до цього ще смуток неволі. Хай краще уже летить до сонця. Співає свою лебедину пісню. Падає кулею вниз і... розбивається... Така його лебедина доля...

— Доля, доля, — втрутився бухгалтер.— А інвентаризація? Добре, коли він упаде на територію зоопарку, А коли хтозна-де?

Радили, радили.

— Хай лебідь вирішує свою долю сам.

Тільки ж усім нестерпно хотілося побачити, як він буде це робити.

Заховалися в кущі біля озера. Стали пильно стежити за птахом.

— Ще ніколи не бачила, як з любові розбиваються, — таємниче шептала секретарка директора.

— Тобі витрішки в голові, — сердився бухгалтер.— А я мушу тримати отут членів інвентаризаційної комісії, щоб на власні очі бачили...

Лебідь плавав самотньо.

— О, бачите! — шепнув зоолог.— Підпливає до гурту. Прощатися. Зараз почне прощальний танець...

Лебідь дивно й граціозно біля гурту витанцьовував. Тоді затанцював біля однієї самочки. Тільки той танець зовсім не походив на прощальний.

— Весільний танець? — здивувався зоолог.

Відтанцювавши весільний танець із своєю новою подругою, лебідь раптом її залишив. Став— витанцьовувати перед іншою.

— Ловеласі — констатував директор.— Гарем заводить...

— Ще такого не бачив, — признався зоолог.— його поведінка абсолютно суперечить законам лебединого співжиття...

— А може, це лебідь не наш. Може, це лебідь турецький, — сказала секретарка.

— Слава богу! — зітхнув полегшено бухгалтер.— Вже й дичина розумнішає.

— Контакт, — пояснив директор.— Контакт з людиною — велика виховна сила...